

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 23/2021
05.05.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ... број ..., чији је пуномоћник Весна Михаиловић, адвокат из ..., ул. ... број ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 21/21 од 16.03.2021. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 05.05.2021. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 21/21 од 16.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 23.03.2021. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 21/21 од 16.03.2021. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 8124/19, као неоснован. Истим решењем одбијен је и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Предлагач наводи да у ожалбеном решењу нису наведени разлози који би оправдавали чињеницу да предмет У 8124/19 није решен скоро две године, нити је наведено због чега више од годину и по дана није предузета ниједна радња у поступку. Сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, па предлаже да Врховни касациони суд уважи жалбу и досуди јој одређене трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 8124/19, као неоснован, са образложењем да од момента подношења тужбе 21.05.2019. године до подношења приговора 20.01.2021. године није протекао непримерено дуг временски период који би довео до повреде права странке на суђење у разумном року. Указује се на то да је поступање судија по предметима у већем делу 2020. године било отежано с обзиром на ванредно стање које је трајало од 15.03. до 06.05.2020. године, као и на чињеницу да су судије Управног суда од 11.05.2020. године, поред редовних предмета, морале да поступају и у предметима заштите изборног права поводом парламентарних, покрајинских и локалних избора одржаних 21.06.2020. године, а за чије решавање је прописан рок од 48 часова. Суд је узео у обзир и изјашњење поступајуће судије која је навела да ће предмет бити узет у рад приоритетно.

Врховни касациони суд налази да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, морају бити уважене све околности предметног случаја, а кључни значај има чињеница дужине трајања поступка. Предлагач своје становиште о повреди права на суђење у разумном року у приговору и жалби заснива на дугом трајању управног спора, који је у тренутку подношења приговора трајао скоро две године. Међутим, Врховни касациони суд налази да се у поступку заштите права на суђење у разумном року у управном спору не сме занемарити трајање управног поступка који је претходио подношењу тужбе. У конкретном случају, управни и судски поступак интегрално посматрано трају краће од две и по године што није довело до повреде права предлагача на суђење у разумном року, без обзира на чињеницу дужег трајања управног спора. Наиме, према ставу Европског суда за људска права, кашњење у току одређене фазе поступка може бити допуштиво под условом да укупно трајање поступка није прекорачено (став 36. пресуде Европског суда за људска права од 08.12.1983. године у предмету *Preto i dr protiv Italije*, број представке 7984/77).

По налажењу Врховног касационог суда, несумњиво је да постоји интерес предлагача АА да о њеној тужби буде одлучено за што краће време, али се не ради о предмету који захтева приоритетно одлучивање. Врховни касациони суд у својој пракси примењује становиште Европског суда за људска права да се радни спорови морају решавати са посебном експедитивношћу уколико се односе на престанак радног односа, исплату зараде или радни и професионални статус подносиоца који доводи до

његове егзистенцијалне угрожености. Предлагач АА, у својству тужиоца, тужбом у управном спору оспорава коначно решење којим јој је као државном службенику, за период оцењивања од 01.01. до 31.12.2018. године, одређена оцена 2,17 – „задовољава“. Стога предметни спор ни по закону, нити по устаљеној пракси не треба да буде решаван прекоредно, већ је поступајући судија дужан да га реши према редоследу пријема у суд. Поштовање редоследа решавања предмета је обавеза коју не прописује само члан 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 16/18), већ је она прописана и чланом 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року. Изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се у суду који је преоптерећен нерешеним предметима (као што је Управни суд), од решавања предмета према редоследу пријема у суд одступи када су у питању предмети који се морају приоритетно решавати, али предмет предлагача не спада у ту групу.

Приликом оцене да у предметном управном спору није повређено право предлагача на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је имао у виду да је Управни суд предузимао радње како би прибавио списе предмета туженог органа и створио предуслове за доношење одлуке о тужби. У току 2020. године постојала је објективна немогућност суда да поступа у спорном предмету - најпре за време ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова који су по закону нарочито хитни и морају имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете.

На основу увида у податке Централизованог система за управљање предметима на стандардизован начин Управног суда – САПС утврђено је да је предмет У 8124/19 већан 16.04.2021. године, чиме је остварена основна сврха поднетог приговора ради убрзавања поступка.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у ставу првом диспозитива, одбио жалбу предлагача.

Врховни касациони суд је у ставу другом одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, јер предлагач није успео у поступку заштите права на суђење у разумном року.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић